

GYORS VÁLASZTÁS – RAPID RANDI

Nyolc lánnyal ülök egy félhomályos belvárosi kávézóban, mindannyian életünk első rapid randijára várunk. Eszembe jut, amit egy barátom mondott: „Egy huszonéves lány lemegy bármelyik szórakozóhelyre, és úgy kell magáról levakarnia a pasikat. Kivéve, ha bányarém.” Ezzel a csoporttársaim aligha értenének egyet. Hárman közülük kifejezetten szépek, és a többiek is csinosak. Most mégis mindannyian arra várnak, hogy hétszer hét percet töltsenek vadidegen férfiakkal. Ez ugyanis a rapid randi lényege. Ha valaki tetszik, beikszelem a szervezőktől kapott papírlapon. Ha ő is beikszelt engem, kiadják egymásnak a telefonszámainkat, és akkor a többi már csak rajtunk múlik.

A program nem tipikus randiidőpontban kezdődik: délután két óra van. A 20 és 28 év közötti nők, valamint a 22 és 30 év közötti férfiak csoportjába kerültem. A hangulat jó: a lányokkal sokkal inkább bajtársak, mint vetélytársak vagyunk. A szervezők hét partiképes férfit ígértek, ehhez képest kilencen vagyunk lányok, és tizenegy fiúval fogunk találkozni. Az idősebb csoportban viszont éppen fordított az arány, a harminchoz közeli fiúkat ezért a szervezők arról győzködik, hogy vegyenek részt ingyen az idősebbek randiján is, mert ott kevés a férfi. Nem ez az első próbálkozásom: az előző huszonéves csoport randija azért maradt el, mert nem volt elég lány. A randi egyébként ötezer forintba kerül, amiért egy tetszés szerint választható ital is jár.

Negyedórás várakozás után elkezdődik: a lányok maradnak az asztalaiknál, a fiúk pedig körbemennek, és minden asztalnál hét percet töltenek. A kiszabott idő leteltét csengőszó jelzi. Első partneremmel nem sok közös van bennünk, ez azonnal kiderül. Fia-

talabb nálam, máshogy képzeljük a szórakozást, ráadásul ötperces ismeretség után kijelenti, hogy túl visszafogottan öltözködöm, és „jó nagy hülye” vagyok, amiért otthagytam a jogi egyetemet. Alig várom a csengőszót.

Második partnerem maga a csoda az előzőhöz képest. Kedves, nyitott, őszintén megmondja, hogy feszélyeztet. Remekül elbeszélgetünk, de nem tudok nem gondolni arra, hogy legalább 25 centi a ma-

barátnőjével, a hét percből négyet erre a témára szán. Az irántam tanúsított érdektelenség még mindig jobb annál, mint ami ezután következik: az egyik fiú kifejezetten bűdös, azt sem tudom, hogy hova hajoljak. Egy másik pedig megrögzött kritikus: ez a második rapid randija, de az első alkalommal senki nem tetszett neki, ahogy most sem. Aztán hozzászól: lehet, hogy engem választ majd, „a többiek annyira semmilyenek”. Kaptam

**HÉT PERC ALATT
UGYAN NEM LE-
HET MEGISMER-
NI SENKIT, DE
LEGALÁBB LESZ
VALAMIFÉLE
BENYOMÁSUNK
AZ ILLETŐRŐL**

gasságkülönbség köztünk, sajnos a javamra. Fájdó szívvel húzom be ismét a nemet, különösen azért, mert ő nem is titkolja, hogy az igen mellett döntött. Ez az őszinteség először meglep, aztán megszokom: azok a fiúk, akiknek tetszem, a randi végén megmondják, szeretnének még találkozni velem, annak ellenére, hogy ez elvileg titkos.

A következő fiú is kedves, de kicsit unatkozom vele, a negyedik pedig tipikus bosszúrandizó: több mint négy év után most szakított a

már ennél szebb bókot is.

Aztán újabb meglepetés ér: egy magas, jóképű és rendkívül érdeklődő fiú. Mindent tudni akar a munkámról, és ez egyre kínosabb, mert nem mondok igazat. Ő az egyetlen, akit igazán jó szívvel bejelölnék, ha valóban párkereső lennék. Az utolsó fiú vicces ötlettel kezd: értékeljük az elmúlt két órát. Végre őszinte lehetek: semmiképpen nem vállalnám még egyszer a rapid randit, pedig egyáltalán nem reménytelen ügy.